

Fide Wilhelm von Mecklen

1852-62

1852

September

Mitt kära älskade Barn, Wilhelm

Jom till mig skrifvit ett så innerligt och för mig
 kärt brev, önskade jag kunna besvara både Gud
 och dig all tackfamnhet för, Men att tacka
 Gud af hjertat i detta lifet; Därför har Herren så
 litet nåd kunnat skänka våra kaller, och stannat
 Naturs hjertan dock vil jag tacka min Wilhelm
 mycket för om nämna brev. Den öppenhet är mig
 kär, och tänker finnas jag säkert att Herren har
 inneslutit dig i af blod bestänkta kärleks armar
 ty så nåd Herren sig dolt, hvad besvär vi så, dock
 vita vi att förmågan att inse, och den stora tacks
 vi kunna vid dylika ställningas, ges till känna
 Jesu närhet, och visar oss Naturen betröskad efter
 frälsningen, inte se vi heller att det är mörkt, Men
 nåd värken förtan. Gifva Gud jag kunde besvara
 för mina Barn, men Herren bider för oss att vår
 klene tros gripa inte skall om intet värda i folkskoll
 sen. jag tackar äfven min vills för deltagandet med
 Emil i hans examen, samt vil jag att du inte fört

Herr Em. H. Bergman

Höckholm

i annat lämna honom utan Bröderlig
omvårdnad, du har och förr ommit för
dina små lyfkon. tack min gäst. Gud bevara
Eder; Gud belöne eder. Amen.

Nu sitter jag på Grytnäs aldeles ensam
i min lilla kammar i rum i bland mjölk
bunkarna och den dock tröfelig. i dag så jag har
^{lita skotta} fört slakta tvänne kor emellan det så his' brist
i ar. had har jag blott varit några dagar
försat ställen i ordning för folket, det går ganska
ludigt till med bestyr, och på intet sätt
hinderligt för Andarna om jag annast hadde
den kraften verkande, men man får tacka
för det lilla allt så en skänk.

Adje min Vilsa beford om Mamma

Grytnäs torsdag den 16.

Stockholm den 3de Sept 1857.

Brüder Wilhelm!

Ditt bref var mig oväntadt,
men det går så, på rejsor kunna omfö-
digheten göras, att perman går af sig själf
för det som mindre väl befaller sig med
den, vid när det ankommer på den van-
liga kalla brefskrifningen, som är utan
hjerter. Min häls blef genast lyften att
träffa den Italienare, de ontalade;
ännu - 2½ dar är förflutne sedan
Njords återkomst - har han icke syns till.
Från Robert ha vi ingen sednare meddelelse
än den, som innehåller i hans sednaste bref,
som blifvit uppskickadt till Pappa.
Du ville väl gärna höra, huru

Thos E. William Bergman

det står till i hemmet: vi äro mer än vanligt
fria från frammande och få lefva, såsom
hem och en bäst kan anse oss i dy.

Med Gustaf bodar jag, vänner, och
språkar - Eldes tryckeri; hvarst Moritz
arbetar hårt på att tryckas, har kunnat,
och visst är om icke något af detta
verk afren tillförläppligt - Lef väl,
min älskade bröder! Vi äro icke skilda
till hjertan, fast till kroppen; Gud
vet allt och förer från dem som honom
tillhålla. Heltä dem alla på Björkby;
och glöm icke Mosterarna! Din Carl.

Min älskade Wilhelm!
Mitt hjerta skrives till dig nästan
dagligen fast icke med posten, men
jag hoppas mina ord skall åter
nå, fast icke i samma ord, och
utan iklädda en ny kraft, ett
lif. Gud skall vara med dig
älskade gosse, om du och skal
dj ensam. vi hafva mycken
och många vänner med honom
sällskap. Det skulle mycken
mig veta om du ad något me
na, emedan jag nästan öfver
därta, Adjo min vän, mitt de
din Mamma

Hälsa Lina och Johan till
Hjertligt hälsas din Syster.

Spiegel Caden.

Offenbar
Sagen
Sagen
Nye fik vi Roberts brev om Astrids
død, det var vel svært at satsne at alskende
da Brevet, men jeg var at det bedste for
henne. Skitens lille Anne. hood det skam
være svært for hende, måtte det drifves,
Henne til Gud, til Gud - allena måtte
at var skrifvane skatke sig, at måtte vi
ej forsamme at anvende herige medel
Gud gifves at drifves til bøn og skid
mot kærligheten til Verden, og at spille,
Min elskede Manne, bestem dig at kate
herige rørelse inder dig, som kommer af
begær til egen ånd, egen nytte, verdens kærlig
men ikke af tvang i egen kraft, utan i
bøn om kraft från lifvits Guds kraftens
källa, som öfver i dit hjerta har fått
öppnades, sök att uppvaka den med bøn
Den kommer snart att gifvas lifvits vatten
vatten till gräs af det i hjertat planterade
ordet, kraft vänt, till bröd, Gud den trösta
vill jag uppvakla vara hjertan, blott vi vet
att den om vilja

Waldemarsudde den 19. Sept. 1896.

Min innerligt elskade Emmanuël

jag längtar skundom att direktt få
tala några ord till dig, och jag hoppas,
att och du gärna vill träfa en
därutifrån från hemmet, om och därifrån
Gud anses en obetydlighet att emmanu
na. Ludvig Wittén har varit hos
oss öfver 6. dagar, han är trevlig och
hyggelig, han lofe sandtän emot Henri
ta ^{och sig} göra människans förmenade om gäst
ditt länge på klipporna, eller i båt, det
har varit synnerligt vackert, och lugnt
en tid, Emu och jag har bokat en gäst
som synes lyckas väl till en borgan, om
den kommer att ska gåa skole en beun
dra henne, idag är de alla i staden
na bestyr. Lovdagens skole om jag
reker flytta till Solarna i Mora

seiken, men blott som utpunkt till
en början - det tygs vara många
flyttningar för våra präst vänner
Torén kommer troligen att bli för
Bompräst i Linné, och Euren hoppas
och på ett stort pastorat. Men han för
skriva detta, kanske det är off föga intressant
se för dig. Att Carl nu är Präst är
mycket bra, emedan han själv synes
vara mycket nogtänksam, bara han
Gud hjälper honom att taga sin präst
och examen, det tänker. Men hur
lifver ni? Dessa frågor gör jag flera
ganger om dagen, och glömmar stundom
att Gud är med eder där, lika som
med oss här, han styr och ställer för
oss, om och det stundom icke så syns.
Min Robert, min älskade floris hustru
är det med dem, kanske är någon
af dem redan i det andra lifvet.
Vi glömma så lätt att vi är gäster

och framlingar på jorden, Hvad det
kan skönt att känna sig så? då
skulle man bli för något med allt,
blott berda sig på det tillkommande.
Skrif min Wilhelm ibland till mig,
fast om hvad ni för dagen har för
eder, jag tyktes mycket om att höra
något från vardags lifvet, såg hur
Anni befinnes sig där, hur orten
förfaller henne. hafva ni mycket
fattiga i kring eder? eller hur?

Hösten tygs just i dag visa litet
spår till sin ankomst, hos eder kan
handa har den redan länge varit.

Huru tor ni? är det icke kallt i Roberts
rum bed dem sätta förbyrningsspraf
under mattorna eller ren hudar där
Robert vistas, den från ^{som} ordinarie för
Robert, mycket varmt om fötterna icke
golfkallt lägg flera ren hudar på golf
vet. Till Anni skickas jag litet af
hennes kläder som lämnade hit,
och fru Stenström och Mera tyg
för soffa klädning tyget som ligger i

Sophi Sandelin är vår hushållerska
på landet, Glada och Hedda tjenerinnor.
Ett nytt granskap har vi, med hvilka
vi står uti ett förbätligt umgänge, helst
ungdomen, Alm har en syster
Sollis hos sig hvilken gifvit anledning
till ensidig påhållning, nu har
den syster fått en ökad gren för sin
verksamhet, hon ^{tror} varit där för att lägga
massa mellan fönsterna, hvilket skett
synnerligen lyckligt, så vi blifva då bjud
na på kaffe först före arbetet, Nu
förstår du min Wittulim, att det kan
finnas lik som kan förernas med Guds
fruktan, äfven så. Tror jag detta är,
ty Herrin håller allt fast efter utse-
ende, den flick hon fått tag uti af
var, Frälsan, Bon -- är vår hand
begagnom den med alltför till det arbetet
som är det nyttigaste utaf allt, så
min Gode att sträckt på min

Min älskade Mamma!

Det ser ut som du vara glämd och
afvigifven af de dina, men så är
det ej? jag omfamnar dig ofta med
min kärleks arm, och Tappa Tolos
ganska ofta om dig, eller åtminstone
nämner dig med en verklig omsorg.
Hon önskar att ofta att jag skule skrifu
till dig, Men försett om du kan att
klappa fram något brev emellanåt,
de äro mycket värderade, kan hon då
derför att de äro så sällsynta?

Bed Robert göra med minnens
inredning i öfra våningen alldeles
alldeles efter sitt eget tycke, helst nu
han hafver elst rörelse med i saken.
Sjunneligt.

Men först har jag läst ditt brev till
Pappa. Det du förlänge sedan ber
mig om, där jag varit med för mig
elso att du är bestämde i ditt val, men
nå lifvets grän, må det så vara
hvar som helst, blott icke hvar
upptages med villrådighets tankar
ty därigenom är den mest fördärlig.
Gud styr och leder om vi med någon
sorts öfverlatenhet kan fastslå betygen
att upprätta honom. Men kan du nu
under tiden något satsas till sig med
något praktiskt vore det mycket
nyttigt, man har stor nytta i hvar
lifvet af att vänja sina tankar till
ty till på dessa så nödvändiga ting
både för själ och kropp, mig förefaller
en studer de som beror, eller för
det måste ingå till studier, som
blott half minniskor, eller icke
någon det vore bättre för de

hvitte garstas mycket saknas
i allt, ja, öfven i det alldeles viktigaste
Minniskan är både själ och kropp,
måste lifva både i detta och i det eviga,
Allt gemmensamt måste samverka till
Minniskans beredelse för det eviga lifvet,
blott en del är halft.

Hon Gustaf har jag ej hafvit en
enda rad från Upsala icke heller har
jag skrifvit, men vet dock att de befinner
sig bra där, och tillsammans bra.
Har skrifvit till Pappa.

Emil som nu är en fullständig (som
jag tror) Trädgårds inspektör, har nu
äro legat sjuk i några dagar, men
är nu bättre. Vi bo ännu på landet
thuru det snöas i dag och bläsn, det
är rustigt. Det dagliga lifvet är stilla
bara vi slippa Stads besorna, som gör
en liten om blandning stundom.

Paul har gått ut andra till dessa dagar
och nästan nu är det möjligt.

Som ögonen öppnas vända sig
begränsade och tankar till Gud och icke
genom oaktfamhet slöjpa dem
på verldliga saker, det är en stor
otukt och frändes om man i bögar
dagen med bön om och krafterna
är ringa, för de därigenom, allt
måste vi tjuga om, O!! bedjare.

Jag såg i bryf till Pappa att Robert
omskade dela det stora gavelrummet
till två, däruti bed honom göra alldeles
efter sitt bästa förstånd, på stället ser
man först det möjligaste.

Det ser ut, som Carl hade glömt
att här, men så det så, så påminner
nog Gud honom åter om det oönska
(som jag hoppas) somland milien oss.
Gud hjälpe oss, att byta igenom, och
slundeligen från vild till Gud

Flisborna bestyr sig med till stor
föret lara sig spunga salmen, öfva
sig i sang.

I god genom gick vi det nya
hårit, och fant det symmetriskt bra.
Byggnästen Alen skall åt varen ataga
sig reparationen. Nog har Gud givit
oss jordiska bostäder, Måtte vi inte
förspilla det, Enge för våra spökar,
vi hafva fått mycket, andvaret är
ej ringa, sehem, klappom ofta tröt
anden, och oss lida skall på dessa
småta stigar.

Älska min Wilhelm skrif till Emil
han håller tydligen, men säger sig
inte hafva något att säga, som faller
att de äro vanja sig att skrifva till.

Den Mamma

Udden den 4. Nov. 1886

Uppsala den 22 april

Min Älskade Carl!

Några ord, ehur

jag icke har något särskilt att säga, känna
ändå som något samband att skriva litet-och
näst var jag ock rädd att jag var för myck-
vis, då jag bad dig resa hem, vilket icke
styras av människor, utan Gud själv tale
hjärta därom och lede dina steg, så på den
som på den inre vägen.

Henrica och jag äro nu ensamma
landet, stilla utom oss, så även inför Gud
icke få känna världens och flärdens vid
som stundom bortskymmer Guds ledning och
med oss. Ack, om vi i allt fick tag på Guds
ja och kraft att göra den.

Man kan ej ibland utan förvärr
på tidens yttringar. Icke är Guds anda nu
nog rör den sig stundom kraftigt över oss
Mätte och anden få upplysa människorna om
ningen, sanningens väg: ordet som är så rik-
råd av visor rätt, men vårt märker kan de

I söndags for Pappa och jag tidigt till
en med båt, klockan mellan 7 och 8 då vi såg
ocker syn, sådant säkert icke på länge pas-
på Stockholms stränder. Vid Kastellholmens
bakom en liten trädgård låg 5 bosmän
holm militärn på knä med ansiktet nära
länge så vi trodde dem vara döda men när
kom nära hörde vi en av dem bedja högt
och alla med bart huvud ligga på den fuk-
orden: de hade sökt sig en ensam ostörd
för att få hålla sin bön. Körkklockorna
ringa från flera håll, sjön var spegel-
och jag kände mig innerligt vilja bedja
s bön måtte bli va hörd. Skulle Gud ock
ränga in i kasärnerna, vore detta icke
under. Detta påminde mig om det du läst
stadii tid i Stockholm, då människorna
ig ute ensliga ställen, för att tillsam-
bedja Gud. O, måtte kraftens ande komma
n med det sanna ljuset, att de stackars
ade själar icke ändå måtte få famla i
t efter den rätta vägen dit de hava fått

ett begär att sträva. Nu är tid för oss envar
att taga fatt på nåden, då den så allvarligt
verkar, ty efter en sådan tid brukar mörker åter
uppkomma.

Jag längtar mycket efter brev varje po-
dag av Eder.

Fråga Robert huru mycket tapeter och till
vilka rum jag skall köpa till Näsby. Jag önskar
att med första få laga i ordning det som skall
dit upp.

Adjö, din Mamma. Hälsa de mina.

Hjärtligen hälsningar från Henrika. Troli-
gen får hon vara hemma i sommar för att styra
för bröder och hemmet, vilket hon nu mera delta-
uti än förut.

/Avskrift: originalet hos Henrik Al-

E.L.W.B-man 20.3 -29/

/Avskrift: originalet hos Henrik Alm
E.L.W. Bergman, 20.3 -29/

Pjörkfors 16 augusti 1862

Älskade Carl!

Nu några ord till dig
som Wilhelm även skriver. Som ni hade rest i
morgonen kom fru Hermanson till Pjörkfors och
förundrade sig varför Gud icke ville, att
skulle få träffa dig. Jag måste säga att jag
mycket känt saknad sedan ni reste och känner
det nu mer än förut. Fru Hermanson reser i
morgon. Hon bär sina kors i sin Frälsares efter
har mången erfarenhet som du hade tyckt om
med henne få samtala om. Det är gott att ha
sådana vänner. Vi läsa ofta tillsammans. P
Lode är ännu kvar, men reser i morgon; är
nöjd med avslaget av pengar. Vi hava sytt
der åt hennes barn.

Ännu har kölden icke skadat säden
men nog tänker man därpå. Ditt intresse för
årets gröda känns oss ännu god. Det är vacker
att se, vid en stuga förliden afton, folket
tända eldar i kring sin lilla åkerlapp och
ka hela natten för att bevara den för frö

Klockan 11. Wilhelm har redan hållit bön. God

att bjuder modren, det är mörkt.

H. B.